DOMSTOLENS DOM
7. maj 1987 *

I sag 186/85,

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis og Marie Wolfcarius, den juridiske tjeneste, som befuldmægtigede og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, den juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Kongeriget Belgien, ved direktør i udenrigsministeriet Robert Hoebaer som befuldmægtiget og med valgt adresse i Luxembourg på kongeriget Belgiens ambassade, 4, rue des Girondins,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, i tjenestemandsvedtægten, artikel 20 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, artikel 5 i EØF-traktaten samt artiklerne 15 og 19 i Protokollen vedrørende De europæiske Fællesskabers Privilegier og Immuniteter, idet der i Belgien er indført en ordning, hvorefter børnetilskud, som oppebæres i henhold til vedtægten eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, skal fratrækkes i de børnetilskud, der ydes i henhold til belgisk lovgivning, og idet den gældende børnetilskudsordning i Belgien medfører, at børnetilskud fra Fællesskaberne ikke bliver af supplerende art,

har

* Processprog: Fransk.

DOMSTOLEN,

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene Y. Galmot og F. Schockweiler, dommerne G. Bosco, T. Koopmans, U. Everling og R. Joliet,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 17. april 1986,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. maj 1986,

afsagt følgende

Dom

Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 18. juni 1985, har Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, i Vedtægten for Tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«), artikel 20 i Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i De europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »ansættelsesvilkårene«), artikel 5 i EØF-traktaten samt artiklerne 15 og 19 i Protokollen vedrørende De europæiske Fællesskabers Privilegier og Immuniteter (herefter benævnt »protokollen«), idet belgiske børnetilskud i henhold til belgisk lovgivning nedsættes med størrelsen af de børnetilskud, der oppebæres i henhold til vedtægten eller ansættelsesvilkårene, således at disse børnetilskud ikke bliver af supplerende art.

Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

3 Vedtægtens artikel 67, stk. 2, indeholder følgende bestemmelse:

»Tjenestemænd, der oppebærer de i stk. 1 nævnte familietillæg, skal meddele, hvilke tillæg af samme art de får fra anden side; disse fratrækkes de tillæg, der betales i henhold til artiklerne 1, 2 og 3 i bilag VII.«

De i stk. 1 omhandlede tillæg er husstandstillæg, børnetilskud og uddannelsestillæg.

4 Artikel 68, stk. 2, indeholder en tilsvarende regel for tjenestemænd, der modtager ventepenge, eller som er fritaget fra deres stilling af tjenstlige grunde, idet reglen endvidere gælder tjenestemænd, der modtager godtgørelsen i henhold til artiklerne 34 og 42 i den tidligere vedtægt for personalet i EKSF.

5 I henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 20 finder bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, tilsvarende anvendelse på andre ansatte ved Fællesskaberne.

6 Bestemmelsen finder ligeledes tilsvarende anvendelse på personer, der modtager alders-, invalide- eller efterladtepension fra Fællesskaberne, idet sådanne personer i henhold til vedtægtens artikel 81 har krav på de i artikel 67 omhandlede familietillæg på de i bilag VII fastsatte vilkår.

7 Det fremgår af sagen, at kongeriget Belgien, efter at vedtægten og ansættelsesvilkårene var trådt i kraft, accepterede, at der i forhold til børnetilskud efter vedtægten eller ansættelsesvilkårene først og fremmest bestod et krav på børnetilskud i henhold til belgisk lovgivning.

8 Ved kongelig anordning nr. 54 af 15. juli 1982 (*Moniteur belge* af 20.7.1982, s. 8393), der ændrede den tidligere lovgivning på området (artikel 60 i kongelig lovbekendtgørelse af 19. december 1939 om børnetilskud til arbejdstagere), indførtes der imidlertid følgende ordning: »... [børnetilskud nedsættes] med størrelsen af ydelser af samme art, der udbetales for et barn i henhold til andre udenlandske ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser eller regler, der finder anvendelse på ansatte i internationale organisationer. Denne bestemmelse finder også anvendelse, selv om de pågældende ydelser ifølge de nævnte bestemmelser eller regler er af supplerende karakter i forhold til børnetilskud, der udbetales i henhold til denne lovbekendtgørelse.«

9 Ved kongelig anordning af 19. november 1982 (*Moniteur belge* af 17.12.1982, s. 14773) skete der en tilsvarende ændring af artikel 29 i kongelig anordning af 8. april 1976 om ordningen vedrørende børnetilskud til selvstændige erhvervsdrivende.

10 Da Kommissionen fandt, at de kongelige anordninger af 15. juli og 19. november 1982 stred mod vedtægtens artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, og mod ansættelsesvilkårenes artikel 20, og at det forhold, at anordningerne var blevet sat i kraft, udgjorde en tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 5 og protokollens artikler 15 og 19, fremsendte den den 15. februar 1983 en åbningsskrivelse til den belgiske regering. Denne bestred, at den skulle have tilsidesat nogen forpligtelser, hvorefter Kommissionen den 29. november 1984 fremsatte en begrundet udtalelse i medfør af traktatens artikel 169. Efter at den belgiske regering havde meddelt, at den fastholdt sin opfattelse, anlagde Kommissionen denne sag.

11 Kommissionen har i sagen fremsat tre anbringender. Ved det første gøres det gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, og af ansættelsesvilkårenes artikel 20. Kommissionens andet anbringende er, at der er sket en tilsidesættelse af protokollens artikler 15 og 19 og af EØF-traktatens artikel 5, og ved det tredje anbringende gøres det gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

12 Det tredje anbringende er ikke blevet fremsat under den administrative procedure, men først under selve sagen, hvilket Kommissionen har erkendt i replikken.

13 Det fremgår af Domstolens praksis (jfr. blandt andet dommen af 7. februar 1984, Kommissionen mod Italien, 166/82, Sml. s. 459), at genstanden for et søgsmål i medfør af traktatens artikel 169 ikke kan gå ud over de grænser, der er afstukket ved den administrative procedure, som er foreskrevet i denne bestemmelse, og at Kommissionens begrundede udtalelse og stævningen skal støttes på de samme synspunkter og anbringender. Domstolen kan derfor ikke i sagen tage et anbringende i betragtning, der ikke er blevet fremsat i den begrundede udtalelse.

14 Kommissionens tredje anbringende kan herefter ikke realitetspåkendes.

Afgrænsning af de for sagen relevante tilfælde

15 Indledningsvis, og før undersøgelsen af Kommissionens andre klagepunkter mod Belgien, bemærkes, at børnetilskudsordningen i henhold til de kongelige anordninger af 15. juli og 19. november 1982 kun skaber ret til børnetilskud for personer, der — typisk på grund af en lønnet beskæftigelse eller et selvstændigt erhverv — er tilknyttet ordningen, og som i denne forbindelse betaler bidrag.

16 Som anført af Kommissionen under den mundtlige forhandling, er de for sagen relevante tilfælde i praksis kun dem, hvor en ægtefælle til en tjenestemand eller anden ansat ved Fællesskaberne i Belgien udøver en lønnet beskæftigelse eller et selvstændigt erhverv og i denne forbindelse er tilknyttet den belgiske børnetilskudsordning, eller hvor en tjenestemand eller anden ansat selv i Belgien uden for den pågældende fællesskabsinstitution har en deltidsbeskæftigelse og i denne forbindelse er tilknyttet ordningen. Kommissionens klagepunkt er nærmere, at der i den belgiske lovgivning er indført bestemmelser, som i de nævnte tilfælde bevirker, at belgiske børnetilskud kun udbetales som et supplement til børnetilskud, der oppebæres i henhold til vedtægtens bestemmelser.

17 Domstolen vil derfor i sagen kun skulle afgøre, hvad retsstillingen er i disse tilfælde.

Det første anbringende: Tilsidesættelse af vedtægtens artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, og af ansættelsesvilkårenes artikel 20

18 Kommissionen har gjort gældende, at vedtægtens artikel 67, stk. 2, indeholder en antikumulationsregel vedrørende familietillæg, der er gentaget i artikel 68, stk. 2, og som i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 20 finder anvendelse på andre ansatte. Denne antikumulationsregel skaber en forpligtelse for tjenestemænd til at meddele, hvilke ydelser af samme art de modtager fra anden side, således at de tillæg, som de oppebærer efter vedtægtens bestemmelser, kan nedsættes med størrelsen af disse ydelser. Det har været fællesskabslovgivers hensigt med bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, at tillæg i henhold til vedtægten og ansættelsesvilkårene skal være af supplerende art i forhold til andre tilsvarende ydelser, der oppebæres i henhold til de forskellige nationale ordninger. Bestemmelsen har derfor blandt andet til formål at begrænse Fællesskabernes udgifter.

19 Kommissionen anfører, at den i Belgien indførte antikumulationsregel bevirker, at de børnetilskud, der ydes i henhold til vedtægtens bestemmelser, ikke bliver af supplerende art, og at reglen forøger Fællesskabernes udgifter til børnetilskud.

20 Den belgiske regering har heroverfor gjort gældende, at det er urigtigt, at artikel 67, stk. 2, skulle indebære nogen forpligtelser for medlemsstaterne. Det anføres herved, at der blot er tale om en antikumulationsregel, som skal forhindre, at nogen får udbetalt den samme form for ydelse to gange, hvorfor bestemmelsen kun har en intern betydning for fællesskabsinstitutionernes administrationer. Hvad angår den begrænsning af Fællesskabernes udgifter, som anvendelsen af denne antikumulationsregel medfører, er dette blot en indirekte følge af artikel 67, stk. 2, hvorimod denne begrænsning ikke er formålet med bestemmelsen.

21 Det bemærkes indledningsvis, at vedtægten og ansættelsesvilkårene er vedtaget ved Rådets forordning nr. 259/68 af 29. februar 1968 (EFT 1968 I, s. 30), og at denne forordning i henhold til EØF-traktatens artikel 189, stk. 2, er almengyldig, bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat. Som Domstolen har fastslået, jfr. blandt andet dommen af 20. oktober 1981 (Kommissionen mod Belgien, 137/80, Sml. s. 2393), følger det heraf, at vedtægten og ansættelsesvilkårene ikke alene har en intern betydning for fællesskabsinstitutionernes administrationer, men at disse retsakter endvidere skaber forpligtelser for medlemsstaterne i det omfang, disses medvirken er nødvendig for at gennemføre dem. Det må derfor undersøges, om vedtægtens artikel 67, stk. 2, indeholder forpligtelser for medlemsstaterne, som disse er bundet af.

22 Det bemærkes herom, at det beror på en tjenestemands familiemæssige stilling, om han eller hun har ret til de i sagen omhandlede børnetilskud. Såfremt der ikke er udstedt særlige bestemmelser om dette spørgsmål, kan en samtidig anvendelse af fællesskabsordningen og en national ordning således give anledning til problemer i form af, at der på grund af en bestemt familiemæssig stilling opstår et krav på fuldt ud at få udbetalt børnetilskud i henhold til begge ordninger. Formålet med vedtægtens artikel 67, stk. 2, er netop at løse problemer af denne art.

23 Såfremt løsningen af sådanne problemer skulle afhænge af indholdet af bestemmelser i national lovgivning, ville løsningen kunne blive forskellig, alt efter hvilken medlemsstat tjenestemanden eller ægtefællen udøver beskæftigelse eller har bopæl i. Problemer i henseende til forholdet mellem fællesskabsordningen og de forskel-

lige nationale ordninger kan løses på grundlag af bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, hvorefter familietillæg i henhold til vedtægten kun udbetales til de pågældende i det omfang, de overstiger tilsvarende ydelser, der oppebæres i henhold til en ordning efter en medlemsstats lovgivning. Da den supplerende karakter af ydelser, der oppebæres i henhold til vedtægten, udspringer af selve bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, dvs. af en bestemmelse indeholdt i en forordning i betydningen i EØF-traktatens artikel 189, stk. 2, er dette princip bindende for medlemsstaterne, og dets retsvirkninger kan ikke ophæves ved bestemmelser i national lovgivning.

24 De i sagen omhandlede belgiske bestemmelser bevirker, at børnetilskud i henhold til vedtægten ikke bliver af supplerende art. Det fremgår således allerede af ordlyden af artikel 60 i lovbekendtgørelsen om børnetilskud til arbejdstagere, som ændret ved kongelig anordning af 15. juli 1982, at belgiske børnetilskud nedsættes med størrelsen af ydelser af samme art, der udbetales i henhold til bestemmelser eller regler, der finder anvendelse på ansatte i internationale organisationer, og at dette gælder, »selv om de pågældende ydelser ifølge de nævnte bestemmelser eller regler er af supplerende karakter i forhold til børnetilskud, der udbetales i henhold til denne lovbekendtgørelse«.

25 Efter at det således er fastslået, at medlemsstaterne er bundet af princippet om, at familietillæg i henhold til vedtægten og ansættelsesvilkårene er af supplerende art, må det videre undersøges, i hvilke tilfælde princippet får retsvirkninger og dermed skaber forpligtelser for medlemsstaterne.

26 Det bemærkes herved, at artikel 67, stk. 2, er et led i den generelle ordning, hvorefter tjenestemænd har krav på vederlag fra Fællesskaberne, jfr. vedtægtens artikel 62. Det fremgår således af denne bestemmelse, at familietillæg udgør en del af det vederlag, som Fællesskabernes tjenestemænd har ret til. Dette er årsagen til, at artikel 67 er indeholdt i vedtægtens afsnit V, kapitel I, afdeling 1, som vedrører tjenestemændenes »vederlag«. Familietillæg til andre ansatte har i henhold til ansættelsesvilkårenes artikler 19 og 61 ligeledes karakter af vederlag.

27 Som led i ordningen vedrørende tjenestemændenes vederlag indeholder bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, hvorefter de omhandlede tillæg fra Fællesskaberne skal nedsættes med størrelsen af ydelser af samme art, der oppebæres fra anden side, en

undtagelse til vedtægtens artikel 62, hvorfor bestemmelsen ikke kan fortolkes udvidende.

28 Selv om det er en følge af bestemmelsen, at Fællesskabernes udgifter til børnetilskud begrænses, kan den dog ikke ophæve Fællesskabernes forpligtelse til at yde børnetilskud i ethvert tilfælde, hvor en medlemsstat opretholder en ret til børnetilskud for børn af tjenestemænd, pensionerede tjenestemænd eller andre ansatte ved Fællesskaberne.

29 Det må i denne forbindelse tages i betragtning, at familietillæg som led i vederlaget ifølge vedtægtens ordning har tilknytning til et arbejdsforhold, eller mere generelt en lønnet erhvervsmæssig beskæftigelse.

30 Herefter må det lægges til grund, at bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, kun får betydning, for så vidt angår medlemsstater, efter hvis lovgivning der principielt består en ret til nationale børnetilskud for børn, som der i henhold til vedtægten kan ydes børnetilskud for, når vilkårene for at opnå de nationale børnetilskud svarer til dem, der skal være opfyldt, for at der kan ydes børnetilskud i henhold til vedtægten.

31 Det er således kun, for så vidt angår tilfælde, hvor en ægtefælle til en tjenestemand, en pensioneret tjenestemand eller en anden ansat i en medlemsstat udøver eller har udøvet en lønnet beskæftigelse, at vedtægtens artikel 67, stk. 2, og de andre tilsvarende bestemmelser, indeholder et forbud mod, at den pågældende medlemsstat afviser at yde vedkommende børnetilskud i henhold til sin nationale lovgivning med den begrundelse, at der for det pågældende barn kan opnås børnetilskud i henhold til vedtægten.

32 Bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, og de andre tilsvarende bestemmelser indeholder dog ligeledes et forbud mod, at en medlemsstat afviser at yde børnetilskud i henhold til sin nationale lovgivning i tilfælde som de i Kommissionens stævning omhandlede, hvor en tjenestemand i den pågældende medlemsstat uden for sin institution udøver en lønnet beskæftigelse på deltid og i denne forbindelse er tilknyttet den nationale børnetilskudsordning.

33 Bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, finder derimod ikke anvendelse i de tilfælde, som ligeledes er omhandlet i Kommissionens stævning, hvor en tjenestemands ægtefælle i en medlemsstat udøver et selvstændigt erhverv, hvilket gælder, uanset om dette indebærer en tilknytning til den nationale børnetilskudsordning, hvorved der principielt skabes en ret til at oppebære børnetilskud fra den pågældende medlemsstat. De tillæg af samme art, som i henhold til artikel 67, stk. 2, skal fratrækkes familietillæg, der oppebæres i henhold til vedtægten, og som dermed i dette omfang fritager institutionerne fra deres forpligtelse til at udbetale disse, er således kun sådanne, som oppebæres i tilknytning til en lønnet beskæftigelse.

34 Det må derfor lægges til grund, at bestemmelsen i artikel 67, stk. 2, og de andre tilsvarende bestemmelser i vedtægten og ansættelsesvilkårene ikke indeholder nogen forpligtelser for medlemsstaterne, for så vidt angår udbetaling af børnetilskud, i tilfælde hvor en tjenestemands ægtefælle, en pensioneret tjenestemand eller en anden ansat ved Fællesskaberne i en medlemsstat udøver et selvstændigt erhverv.

35 Det bør herefter fastslås, at kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, i Vedtægten for Tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber samt artikel 20 i Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i De europæiske Fællesskaber, idet de i sagen omhandlede børnetilskud i henhold til belgisk lovgivning nedsættes med størrelsen af tilsvarende ydelser, der oppebæres i henhold til tjenestemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene, hvorved disse børnetilskud ikke bliver af supplerende art, hvilket rammer ægtefæller til tjenestemænd, pensionerede tjenestemænd og andre ansatte ved Fællesskaberne, som i Belgien udøver en lønnet beskæftigelse, samt tjenestemænd, der selv uden for deres institution udøver en lønnet beskæftigelse på deltid, når de pågældende i denne forbindelse er tilknyttet den nationale børnetilskudsordning.

Det andet anbringende: Tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 5 og af protokollens artikler 15 og 19

36 Kommissionens andet klagepunkt mod den belgiske regering er, at denne har udstedt de kongelige anordninger af 15. juli og 19. november 1982 uden at høre Kommissionen.

37 Kommissionen har gjort gældende, at der påhviler den belgiske regering en høringsforpligtelse i henhold til protokollens artikel 19, som indeholder følgende bestemmelse: »Ved anvendelse af denne protokol handler Fællesskabernes institutioner i gensidig forståelse med de pågældende medlemsstaters ansvarlige myndigheder«. Kommissionen henviser endvidere til protokollens artikel 15, der lyder således: »På forslag af Kommissionen fastlægger Rådet med enstemmighed den ordning for sociale ydelser, som skal gælde for Fællesskabernes tjenestemænd og øvrige ansatte.« Endelig henvises der til EØF-traktatens artikel 5.

38 Den belgiske regering har gjort gældende, at ingen af de af Kommissionen anførte bestemmelser indeholder nogen forpligtelser for medlemsstaterne, for så vidt angår spørgsmålet om kumulation i henseende til børnetilskud efter de forskellige nationale ordninger og tilsvarende ydelser i henhold til vedtægtens bestemmelser.

39 Uden at det er nødvendigt at undersøge, om protokollens artikler 15 og 19 indeholder forpligtelser for medlemsstaterne, for så vidt angår det i sagen omhandlede spørgsmål, er det tilstrækkeligt at fastslå, at en medlemsstat ikke, således som Belgien har gjort det i det her omhandlede tilfælde, lovligt kan udstede bestemmelser, der har en indvirkning på anvendelsen af vedtægten, og som ændrer en tidligere fast praksis i den pågældende medlemsstat, uden at høre de berørte institutioner. Den belgiske regering har dermed handlet i strid med det princip om pligt til samarbejde, som gælder i forbindelse med forholdet mellem Fællesskabet og dets medlemsstater, hvorved sagsøgte har tilsidesat EØF-traktatens artikel 5.

40 Det bør herefter fastslås, at kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 5 ved at undlade at høre Kommissionen i forbindelse med de bestemmelser, der i Belgien påtænktes indført vedrørende kumulation af børnetilskud i henhold til belgisk lovgivning med ydelser af samme art i henhold til Vedtægten for Tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i De europæiske Fællesskaber.

Sagens omkostninger

41 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. I henhold til artikel 69, stk. 3, første

afsnit, kan Domstolen dog ophæve sagens omkostninger helt eller delvis, såfremt hver af parterne på nogle punkter taber sagen. Da Kommissionen kun har fået delvis medhold i sine påstande, bør sagens omkostninger ophæves.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 67, stk. 2, og artikel 68, stk. 2, i Vedtægten for Tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber samt artikel 20 i Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i De europæiske Fællesskaber, idet de i sagen omhandlede børnetilskud i henhold til belgisk lovgivning nedsættes med størrelsen af tilsvarende ydelser, der oppebæres i henhold til tjenestemandsvedtægten eller ansættelsesvilkårene, hvorved disse børnetilskud ikke bliver af supplerende art, hvilket rammer tjenestemænds ægtefæller, pensionerede tjenestemænd og andre ansatte ved Fællesskaberne, som i Belgien udøver en lønnet beskæftigelse, samt tjenestemænd, der selv uden for deres institution udøver en lønnet beskæftigelse på deltid, når de pågældende i denne forbindelse er tilknyttet den nationale børnetilskudsordning.**

2) **Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 5 ved at undlade at høre Kommissionen i forbindelse med de bestemmelser, der i Belgien påtænktes indført vedrørende kumulation af børnetilskud i henhold til belgisk lovgivning med ydelser af samme art i henhold til Vedtægten for Tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber og Ansættelsesvilkårene for de Øvrige Ansatte i De europæiske Fællesskaber.**

3) I øvrigt frifindes sagsøgte.

4) Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Galmot Schockweiler

Bosco Koopmans Everling Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. maj 1987.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident